

§ II.

DE QUALITATIBUS AD ORDINES SUSCIPIENDOS REQUISITIS.

652. Quoniam illi, qui militiae clericali adsciscuntur, magno honore super plebem adaugentur, tanto praestantiore, quanto coelestia terrestribus praeeminent, ac nemo, ut inquit Div. Paulus, tantum honorem sibi assumat, sed qui vocatur a Deo; in primis igitur divina vocatio eorum, qui Ordinibus insigniri postulant, scrutetur oportet, quae quidem dignosci potest in Seminariis ecclesiasticis, ad hoc institutis, ut, sub vigilantia praeceptorum, aliorumque superiorum, alumnorum vita, educatio, proclivitas ad bonum, aliaque indicia, quibus quantum fas est humanae prudentiae, utrum Deus vocet, dignosci possit, detegantur.

653. Eos vero, qui ad Ordines assumuntur, in hac praesertim nostra tempestate, ampla scientia pollere oportet; quippe qui ut, boni Christi milites, ad profliganda sophismata hostium quotidie insurgentium et omnem ordinem supernaturalem despiciere et prorsus evertere conantium, ad huiusmodi bellum docti et fortes esse tenentur. Ad ordines itaque adspirantes, praeter scientiam necessariam ad cuiusque Ordinis officia rite exequenda, et maxime in presbyteratu constituendi, habere debent sufficientem idoneitatem ad docendum populum ea quae sunt ad salutem necessaria et ad ministranda Sacramenta, ideoque in Sacris Litteris, Theologicis Disciplinis, Apologetica Scientia et Arte Oratoria sacrarum concionum, sedulo probentur.

654. Ad Subdiaconatum promovendi in cantu ecclesiastico periti sint et in recitando horarum canonicarum Officio, iuxta ordinem Breviarii Romani, exercitati.

655. Nullus canonico impedimento innodatus, ad clericalem tonsuram, vel ad Ordines admittatur; ac, si de Sacris Ordinibus agatur, ut plenius cognosci possit, praeter inquisitionem ab Episcopo factam, publicae denuntiationes fiant in Ecclesiis Parochialibus, ubi saltem per annum post pubertatem postulans moratus fuerit; et praeterea Parochi, testibus probatis et fidedignis adhibitis, de ipsius Ordinandi natalibus, aetate, vita et moribus, diligenter inquirant, et testimoniales litteras praedictam inquisitionem continentes, ad ipsum Episcopum transmittant.

656. Ad Ordines vero Sacros nemo ascendat, nisi aliquo titulo canonico vere munitus sit: illi etiam qui titulo patrimonii ordinantur, alicui Ecclesiae vel pio loco adscribantur, ubi suis fungantur muneribus, nec incertis vagentur sedibus.

657. Qui in Sacro Presbyteratus Ordine rite iam constituti sunt, primam Missam non audeant celebrare, nisi prius a Superiore Seminarii, vel ab alio ab eo deputato, in ritibus et caeremoniis et aliis in celebratione observandis, examinati, approbationem obtineant; et etiam ea obtenta, tribus primis vicibus, sacrum non faciant, nisi alio Sacerdote sibi assistente.

CAPUT VII.

De Matrimonii Sacramento.

658. Quum in ipso mundi exordio a Creatore Matrimonium institutum fuisset adhuc in statu innocentiae, ut officium naturae ad propagandum et conservandum genus humanum, ideoque ut fundamentum et originem omnis familiae et proinde societatis humanae, confiteri necesse sit: quumque illud ipsum Matrimonium, quod

malitia hominum a sua primaeva institutione deflexerat, Dominus Iesus Christus, humani generis Reparator, ad dignitatem Sacramenti Novae Legis, evexerit; Matrimonium ut inquit Tridentinum Concilium, sancta res est, sancteque tractandum: quapropter sola Ecclesia, divina potestate ab ipso Christo Domino sibi donata, idem tractare ac dirigere, et impedimenta etiam illud dirimentia, constituere potest.

§ I.

DE UNITATE SACRAMENTI MATRIMONII.

659. Cum Matrimonium faciat consensus contrahentium, id est, contractus viri et mulieris, quo invicem corpora traduntur et acceptantur ad generationem proles, idem contractus est materia Sacramenti inter eos qui sunt Sacramentorum capaces; ideoque inter baptizatos minime disiungi potest ratio coniugalis contractus a ratione Sacramenti, cum unum tantum sit Matrimonium ad Sacramenti dignitatem evectum.

660. Adversus hanc veram et catholicam doctrinam, etiam pontificio oraculo obfirmatam, exitialis error surrexit, qui unicum christianum Matrimonium discernens, saeculari potestati contractum nuptialem tradit, et Ecclesiae Sacramentum tantum tribuere praetendit; a quo errore maxime abhorremus, et mandamus ut Parochi et alii Sacerdotes populum christianum catholicam doctrinam hac de re frequenter doceant.

§ II.

DE CLANDESTINIS CONIUGIIS.

661. Tametsi clandestina Matrimonia libero contrahentium consensu facta, vera et rata fuerint Matrimonia, quandiu ea Ecclesia irrita non fecit, Sacrosancta Tridentina Synodus, gravissimis causis innixa, ea in posterum annullavit irritaque fecit, ac formam, qua Matrimonia legitima evadant, praescripsit, videlicet; quod Matrimonio praesente proprio Parocho, vel alio sacerdote de ipsius Parochi vel Ordinarii licentia, et duobus vel tribus testibus, contrahatur: qui autem aliter quam hac servata forma, Matrimonium contrahere attentabunt, eos Sancta Synodus ad sic contrahendum omnino inhabiles reddit, et huiusmodi contractus irritos et nullos esse decrevit.

662. Exinde porro liquet contractum nuptialem, *Matrimonium Civile* vocatum, ante quamcumque auctoritatem civilem initum, funditus ruere prorsusque nullum esse: et quidem ex declaratione SS. D. N. Leonis XIII, neque ut sponsalia haberi potest, ita ut nullum ex illo impedimentum iustitiae publicae honestatis surgere valeat, quamvis iuxta decretum S. Tridentinae Synodi, ex Matrimonio rato et ex validis sponsalibus certe oriatur.

663. Actum itaque hunc civilem, vulgo *Matrimonium* nuncupatum, tantum agere, gravissimum peccatum est, quia turpe est ac detestabile contubernium, semper execratum, et Ecclesia dumtaxat illud tolerat ut effectus iurium civilium non impediatur.

664. Qui talia sic dicta Matrimonia civilia tantum inierint, a participatione Sacramentorum privati sint, in

vita et in hora mortis, si in facie Ecclesiae contrahere renuerint vel a complice separari. Et, si e vita ceserint in peccato suo, etiam ecclesiastica sepultura priventur.

665. Filii ex solo matrimonio civili habiti, tanquam illegitimi ad omnes canonicos effectus habentur et sunt.

§ III.

DE PAROCHO QUI AD VALIDITATEM MATRIMONII ADESSE DEBEAT.

666. Parochus, qui rite Matrimonio assistat, debet proprius contrahentium esse, id est, Parochiae ubi uterque domicilium vel quasi domicilium habent. Si, ut frequenter accidit, contrahentes ad diversas Parochias pertineant, tunc alterutrius Parochus indifferenter, sive viri, sive mulieris, ad Matrimonium procedere potest, tanquam proprius.

667. Si quis autem, licet Parochus, vel alius Sacerdos, saecularis vel regularis, etiam si id sibi ex privilegio vel immemorabili consuetudine licere contendat, alterius Parochiae sponso, sine illorum Parochi licentia, Matrimonio coniungere aut benedicere audeat, decreto Sancti Concilii Tridentini[†] ipso iure tamdiu suspensus maneat, quamdiu ab Ordinario eius Parochi, qui Matrimonio interesse debebat, seu a quo benedictio suscipienda erat, absolvatur.

[†] Sess. XXIV, cap. 1, de reform. Matrim.

§ IV.

DE INQUISITIONE MATRIMONIALI AC DENUNTIATIONIBUS FACIENDIS.

668. Parochus ante Matrimonium diligenter inquireat aptitudinem sponsorum de iure requisitam ad contrahendum, tum per declarationem iuratam ipsorum sponsorum, cum per tres testes fidedignos similiter sub iuramento interrogatos, scilicet, de origine, domicilio et de singulis impedimentis sive dirimentibus sive impediensibus Matrimonium. Quod si illos, ex praefacta inquisitione, aliquo impedimento, modo dispensabile sit, innodatos inveniat, eam Episcopo transmittat, una cum postulato, veris causis patefactis, ad impetrandam dispensationem. In hac vero inquisitione meminisse oportet quod Indi, ex privilegio, Matrimonium contrahere possunt, sine dispensatione, intra tertium et quartum gradum consanguinitatis vel affinitatis licitae.

669. Nemo ad secundas nuptias admittatur, nisi authenticum testimonium exhibeatur, vel, eo deficiente, testium, quoad fieri potest, oculatorum, iurata depositio habeatur, de morte anterioris coniugis.

670. Cum advenis sive exterae nationis, sive alterius Dioecesis, sive errantibus, multa solertia etiam adhibeatur ad inquirendum eorum liberum statum ad ineundum coniugium quod petunt; et Parochus semper Ordinarium certiore faciat de illorum petitione, et sine ipsius Ordinarii expressa licentia ad Matrimonium non admittantur.

671. Facta autem praedicta informatione, si sponsi liberi et apti inveniantur, vel in casu impedimenti obtenta ab Episcopo dispensatione, denuntiationes publi-

caae a Sancto Concilio Tridentino praescriptae fiant cuiuslibet Matrimonii, tribus continuis diebus festis, inter Missarum solemnias, in Ecclesiis Parochialibus, ubi sponsi domicilium vel quasi domicilium habuerint, quamvis in eorum actuali residentia per multum tempus degerint; nisi Ordinarius, potestate sibi ab ipso Tridentino tributa, dispenset, ex legitima causa, in toto vel in parte, praefatas denuntiationes, prout sibi in Domino bene placuerit. Parochus autem taliter dispensandi facultate minime gaudet.

§ V.

DE DISPOSITIONIBUS MATRIMONIUM CONTRAHENTIUM,
AC DE BENEDICTIONE NUPTIALI.

672. Cum christiani Matrimonii munus sit non tantum filios procreare, sed praecipue eos ad vitam aeternam pia et religiosa educatione dirigere, rite instructi sint sponsi saltem in iis quae ad salutem scitu sunt necessaria. Parochus itaque illos qui Matrimonio iungendi sunt de huiusmodi obligatione praemoneat, prudenterque examinet, si, pro eorum captu, sciant, sicut tradit et praecipit Concilium Mexicanum III, Orationem Dominicam, Salutationem Angelicam, Symbolum Apostolorum, Fidei Articulos, Praecepta Decalogi, Praecepta Ecclesiae, Septem Sacramenta, ac septem vitia capitalia: quod si prorsus ignorent etiam ea quae necessitate medii credenda sunt, ad Matrimonium non admittantur, quoadusque eadem didicerint.

673. Cum Matrimonium Sacramentum vivorum sit, illud contrahentes gratia sanctificante praediti sint; ideoque Parochus eos moneat et curet, ut, antequam contrahant, sua peccata diligenter confiteantur, ac sacra

Communione reficiantur; et sic ad Matrimonii Sacramentum suscipiendum pie accedant.

674. Matrimonium in Ecclesia, praesertim Parochiali, maxime decet celebrari, et peracto rite Sacramento, si tempus vel alia causa non obstet, illico benedictio nuptialis, prout habetur in Missali Romano, peragatur: quam benedictionem ipse proprius Parochus aut alius Sacerdos, de eiusdem Parochi, vel Ordinarii licentia, coniugibus impertiatur; qui vero eam peragat absque tali licentia, suspensionem a Tridentina Synodo latam, non effugiet.

675. Caveat Parochus ne Matrimonium mulieris viduae benedicat, si iam in primis nuptiis benedictionem acceperit, etiamsi vir nullum antea inierit connubium; bene vero, e contra, si mulier numquam alicui nupserit, quamquam vir aliam uxorem duxerit, possunt ambo nuptialem benedictionem accipere, ut fert immemorabilis consuetudo in hac Provincia, quae iuxta Rituale Romanum servanda est.

676. Verumtamen quaelibet benedictiones nuptiales prohibentur temporibus ab Ecclesia interdictis, videlicet, a Dominica prima Adventus usque ad Epiphaniam, et a Feria IV Cinerum usque ad Octavam Paschae, id est, Dominicam in Albis. Idcirco, qui, iustis de causis, dictis temporibus Matrimonium rite contraxerint, non benedicantur.

677. Sed Indi, ex Apostolico privilegio, tempore vetito, nuptialem benedictionem recipere possunt.

CAPUT VIII.

De Sacramentalibus.

678. Sancta Ecclesia septem Sacramentis donata, quibus interiori sanctitatem animarum mirifice uberimeque obtinet, per gratiam et caritatem ex illis manantem, etiam circumamicta varietate donorum et virtutum incedit, quibus filii eius ad progressum in gratia et sanctitate novis ducuntur auxiliis. Exinde plures preces, orationes, actiones, et caeremoniae institutae sunt, quae quamdam speciem aut formam Sacramentorum induunt, et ideo Sacramentalia vocantur. — Tum vero circa naturam et numerum Sacramentalium, tum circa eorumdem usum et applicationem, Synodus haec prae oculis haberi sequentia mandat.

§ I.

DE NATURA ET NUMERO SACRAMENTALIUM.

679. Sacramenta et Sacramentalia longe diversa sunt: Sacramenta ex Christi institutione per se gratiam unicuique propriam, ubi obex non ponitur, operantur; Sacramentalia autem non ex se, sed ex opere operantis pios motus excitant, sive detestationis peccatorum, sive caritatis et reverentiae ad Deum et res divinas. Verumtamen quamdam spiritualem virtutem rebus ex institutione et orationibus Ecclesiae benedictis inesse, recognoscere et confiteri necesse est, quae, benedictione accepta, in veneratione religiosa habentur, et ab aliis rebus communibus et profanis secernuntur.

680. Plures sunt caeremoniae, preces, benedictiones aliaeque res ab Ecclesia institutae ad excitandam

pietatem, devotionem et omnium virtutum actus, ideoque plura sunt Sacramentalia.

681. Quia vero non instituti nostri est omnium elenchum Sacramentalium texere, praecipua tantum referre volumus, et haec sunt: Oratio Dominica, Benedictio et usus Aquae Lustralis, esus Panis aliorumque Esculentorum pariter Benedictorum, Confessio Generalis, id est, illa quae in Missa et in Officio Divino recitatur, Pectoris Tunsio, Benedictio Episcopalis et omnes benedictiones sive personarum, sive rerum, rite peractae.

§ II.

DE SACRAMENTALIUM USU ET APPLICATIONE.

682. Sedulo fideles moneantur Sacramentalia praedicta, ab Ecclesiae institutione, ad profectum spirituum dicata, sanctificata et benedicta, magnam vim habere, et uberes fructus non tantum ad animae salutem, sed etiam aliquoties temporales per illa recipi posse, modo iidem fideles spiritu fidei, devotionis et pietatis illis utantur; verum e contra si ea adhibeantur ad superstitiosa, inhonesta, vana et ridicula, magnum esse peccatum, utpote Deum cogitationum iniquarum fieri participem intenditur.

683. Quoad vero usum et applicationem quarundam benedictionum, nonnulla veniunt notanda et implenda, scilicet:

a) Nulla benedictionis formula adhiberi debet quae non sit a Sancta Sede per Sac. Rit. Congreg. approbata.

b) Inter huiusmodi benedictiones, aliae sunt Episcopis reservatae, aliae Parochis, quaedam aliquibus Ordinibus Regularibus concessae, caeteraeque omnes

a cunctis indiscriminatim sacerdotibus peragi possunt. Videat igitur ac sedulo attendat unusquisque Sacerdos, quae rerum benedictiones ad ipsum pertineant, ne aliena munera temere aut imperite unquam usurpet propria auctoritate.

c) Nullatenus benedicatur puerpera, quae extra Matrimonium legitimum in facie Ecclesiae initum susceperit prolem.

d) Usum aquae lustralis vel a primordiis Ecclesiae ortum, et pene in omnibus benedictionibus adhibitum, haec Synodus cunctis fidelibus commendat, ut ea devote et pie utantur, sive in ingressu Ecclesiae, aut etiam in privatis domibus. Quapropter in omnibus Ecclesiis prope ianuas habeantur receptacula iugiter praedictam aquam continentia, quae renovabitur et benedicetur quoties opus fuerit.

e) Exorcizare obsessos a daemone non licet nisi, delata re ad Episcopum, et mature perpensa, ipse licentiam concedat; et ea obtenta, sacerdos, antequam ad exorcismum deveniat, sedulo attendat instructiones in Rituali Romano praescriptas, ut eas observet, et tunc ad exorcizandum obsessum pergat. Illum vero alium exorcismum adversus angelos apostaticos a S. S. Leone XIII probatum, et commendatum, et etiam indulgentiis auctum, haec item Synodus, omnibus sacerdotibus enixe commendat, et hortatur quam frequentissime recitare.

SECTIO III.

DE CULTU DIVINO

684. Etsi Deus, qui a se atque in se ac per se absolute perfectus est, sive creaturis sive laudibus ab eis oblatis nulla ex parte indigeat, vult tamen, ut, quos ad sui imaginem liberrima benignitate creavit, naturae et gratiae ipsis datae conformiter agant, et proinde Summo summum honorem deferant. Internum igitur, externum et publicum Deo cultum exhibentes, persolvimus tributum et gratiae nobis collatae et naturae rationali proprium, et Eum, per quem sunt omnia, coram omnibus, iustissimo humilitatis obsequio profite-mur. — Sed quia patriae cultum Deo tribuimus, eidem etiam in Sanctis eius cultum tribuere debemus, quia, dum velut Ecclesiae Triumphantis membra cum Christo Capite regnant, Ecclesiae Militanti deprecatores et intercessores dati sunt, hac tamen distinctione facta inter cultum B. V. M. et cultum Sanctis tributum, quod primus *hyperduliae*, et secundus *duliae cultus* dicatur.

685. Haec mente Concilium hoc Provinciale recolens, quae circa divinum cultum decernere cogitat, Sectionis huiusce per decem Titulos sequentes, distribuet, scilicet: Titulus I: De cultu generatim sumpto. — Titulus II: De Missae Sacrificio. — Titulus III: De cultu SS. Eucharistiae. — Titulus IV: De SS. Corde Iesu. — Titulus V: De cultu B. V. Mariae et caeteris Sanctis debito. — Titulus VI: De Sacris Reliquiis et Imaginibus. — Titulus VII: De Templis et Oratoriis. — Ti-